

vice in svetovne dobičarske politike, gotovo podleže prva in zmaga druga. Vzeta je beseda tudi vidnemu namestniku božjemu na zemlji, sv. Očetu papežu. Niso ga vprašali, niso ga pozvali, sam se pa tudi neče in ne more vsiljevati. Zato molči — molči že celo vrsto mesecev.

Mnoga srca širom sveta težko prenašajo ta molk. Vajena so, da jim hitijo misli proti Rimu in se jim olajšajo skrbi. Vajena so, da poslušajo tistega moža, kateremu pravijo oče in ga ljubijo kakor očeta. In ta oče je v strašnih letih vojske govoril, mnogo govoril. Vse je storil, da bi ustavil morije narodov, vse, kar je le mogel. In ko ni bilo upati, da bi se kmalu ustavilo sovraštvo v celoti, je pričel lajšati strašno gorje vsaj na ta način, da se je zavzel za tiste, ki so bili valed vojske prizadeti. Takrat je Benedikt XV. mnogo govoril. Dr. Srebrnič je pisal o tem v »Času« in napisati je moral dolgo razpravo.

Razmere narodov še niso urejene. Včasih mislimo, da nam žuga pogia, žuga bolj nego kdaj med vojako. Imamo »črne dneve«, ki nas polnijo z bojaznijo. Toda nimamo jih samo mi, imajo jih tudi drugi narodi. Potrebujemo odredilnih glasov, čakamo spasiatelja. Naj pride odkoderkoli, sprejeli ga bomo, samo da pride, samo da nam oznani dneve miru in sprave.

Prvi in največji glasnik sprave med svetovno vojsko je bil Benedikt XV. Toda niso ga poslušali. Ni bil od tega sveta in ni imel ničesar, razun dobro voljo in besedo.

Prišel je drugi — Wilson. Bil je mogočnejši sveta — nad polovico sveta je šlo za njim. Potrebovali so ga. Tisti, ki ga še niso potrebovali, so se mu smejali. Ko so spoznali, da ga tudi sami potrebujejo, se pričeli klicati: Živel Wilson — rešitelj!

Ali bo Wilsonu v zgodovini ostal sloves rešitelja? Njegov vpliv gine, njegova beseda gubi ve ljavo — Bog ve, če je ne bo popolnoma izgubila. Verujemo, da je Wilson istega mišljenja kakor pred letom dni. Verujemo v njegovo dobro voljo. Toda drugodi manjka tiste dobre volje, zato ostaja Wilson vedno bolj sam — kakor je ostal sam Benedikt XV. In vendar je Wilson mogočnejši sveta, mož, za katerim stoji vsa ona Amerika, ki je pred kratkim ugnala Evropo. Morda bomo doživeli, da Wilson z vso svojo dobro voljo in z vso svojo mogočnostjo ne bo ničesar dosegel.

Kaj bi v teh razmerah dosegel sv. Oče? Pač bi bila zastoj vsaka beseda. In on niti ni od tega sveta. Glasov od drugod pa gospoda, ki ima danes v rokah usodo sveta, neče poslušati. Zato sv. Oče molči. Molči, ker mora molčati.

Toda bodimo prepričani, da pride čas, ko bo sv. Oče zopet spregovoril. S paznim in budnim očesom motri razmere širom sveta in čaka trenutka, ko bo imel več upanja, da njegova beseda ne bo več glas upjočega v puščavi. Njegov poziv ne bo več znamenje, ki se mu bo nasprotovalo. Ne samo v Parizu — ne, še marsikje po svetu se

kujejo načrti za bodočnost in visoka gospoda pri zeleni mizi bo morda kmalu izprevidela, da se ji izvija iz rok žezlo, s katerim gospoduje nad svetom. Prosimo Boga, da bi kmalu prišel odredilni glas, prosimo, da bi ta odredilni glas našel pri mogočnikih sveta — dovolj dobre volje.

Spomini na naše suženjstvo.

V naši slovenski domovini ne najdeš zlahka kraja, ki bi te ne spominjal na preteklo dobo suženjstva in robstva slovenskega naroda. Na skalnatih in težko pristopnih hribih in gorah štrle k nebu razvaline in peditiae številnih gradov, na katerih so bivali v srednjem in novem veku ro parski vitezi in drugi plemiči, ki so bili strah in trepet miroljubnega prebivalstva. Številne graščine, ki so deloma že porušene, deloma pa še dobro ohranjene, nas spominjajo na eno žalostno dobo suženjstva in robstva, ko je Slovenec tlačanil grajski gospodi, ji delal roboto in ji oddajal davke in desetino. Spominjajo nas na ono žalostno dobo, ko je graščinski birič z bičem, spletenim iz usnja, udarjal po plečih in ramenih naših slovenskih prednikov in jih priganjal k delu. Spominjajo nas na ono žalostno dobo, ko je grajski valpet lovil naše mladeniče in moše, jih vklepnjene tiral na visoke gradove, odkoder jih je vitez gnal kot hlapce in vojake v boje za svoje roparske in sebične namene. Slovenski tlačan ni smel od teh graščakov, grofov, baronov in drugih plemičev, ki so bili skorodane izključno nemškega rodu, pričakovati nobene milosti ali prizanesljivosti. Za vsako zamudo pri delu in za vsak še tako malenkostni prestopok so bile delošene težke telesne kazni. V ljudski pripovedi v okolici Sv. Pavla v Savinjski dolini in v konjiški okolici si stari ljudje še sedaj pripovedujejo, kako kruto in neusmiljeno so postopali ondotni grajski biriči in sodniki z ubogim slovenskim trpinom. Birič je z bičem udrihal po plečih našega trpina tako dolgo, dokler ni kri premočila hodno srajco. Ko je prišel zvečer utrujen, prelepan in sestradan domov, si je moral oprati srajco, kajti gorje mu, ako bi bil prišel drugi dan s krvavo srajco na roboto.

Nič manj gorja kot nemški vitezi, graščaki in plemiči so našemu narodu prizadeli upadi in navali Turkov v naše slovenske dežele. Kar niso porušili, požgali, pobili in vplenili, so pa tirali s seboj v suženjstvo, iz katerega ni bilo nobene rešitve. Številna imena krajev, klancev, hribov, cest in potokov nas še sedaj spominjajo na dobo turških upadov, na dobo najbridkejšega trpljenja slovenskega naroda.

Kar so bili nemški vitezi, graščaki in drugi nemški plemiči za naš narod v srednjem veku ter turški upadi v slovenske kraje, to so bili v no-

vej i dobi Habsburžani za naš narod, bili so naši tlačitelji in zatiralci.

Po skoro tisočletnem trpljenju in tlačanstvu je zasijalo našemu narodu, katerega se smo po pravici imenovati narod mučnikov, solnce zlate svobode. Na nemške plemiče nas spominjajo le še razvaline gradov, na turške vpade le še imena in na Habsburžane le še spomini na nedavno minule dni, konec je moči in tlačanstva nemškega plemstva, konec slave turškega cesarstva in tudi konec najstarejše evropske vladarske rodovine Habsburžanov, a naš narod je estal in zadihal novo življenje.

Vojno posojilo in država.

V »Slovincu« št. 77 z dne 4. aprila povdarja A. Z., da se vojno posojilo ni prostovoljno podpisovalo. Da tvori vojno premoženje več tisoč državljanov. Da je mnenje finančnikov, da je dolžnost naše države prevzeti vse vojno posojilo, v kolikor je domača last, in sicer v celom nominalnem znesku. Dolžnost države je, ščititi premoženje državljanov, da je v interesu države, da prevzame vojno posojilo v nominalni vrednosti itd.

Mi se popolnoma strinjamo s člankarjem, da je nujnost rešitve tega perečega vprašanja očitna, vendar pa ne uvidevamo, zakaj bi morala država, katera se je šele ustvarila, prevzeti bremena, katera so si naprtli v stari Avstriji iz dobičakarstnosti na obrestih razni velekapitalisti.

Da bi država trpela za te spekulante polovico zgube na vrednosti vojnega posojila že začetkom, ne da bi imela še sedaj kakšno udobnost, je mnogo pomislekov in sicer iz enostavnega razloga: država še ni popolnoma konsolidirana.

Njej primanjkuje še pravi pravni temelj, torej take dalekosežne obveznosti, kakor prevzete ogromnih svot vojnega posojila in še z nominalno vrednostjo — ona ne more in ne sme vkljub nujnosti izvršiti, ne sme prevzeti takega dolga in to že o nim državljanom nasproti, kateri niso bili v Avstro-Ogrski naseljeni.

Res je, da mora država skrbeti za najugodnejšo rešitev naše valute, našega premoženja, kaj čim manj mi zgubimo na našem premoženju, ter gospodarsko krepkejši vstopamo v državno gospodarstvo in v neodločujoči državni gospodarski krog.

Ako se vprašanje krone in dinara ne reš drugače kakor 1 : 3, nam ni rešitve, če tudi prevzame država vojno posojilo v nominalni vrednosti.

Najprej mora biti rešeno vprašanje kronske valjave nasproti dinarju in ta je 1 : 1, kajti le na ta način zamoremo s polno kapitalistično močjo vsi piti v krog sodržavljanov, sicer smo pa odvisni siromaki, kateri ne neodločujemo pri ustvarjenju države SHS, ampak le »garame« zopet za onih kateri so bili toliko srečni, da niso bili avstrijski ogrski podaniki.

VI.

Drugega dne zarana je bila naša Katrica zopet na potu s prtljago na hrbtu in slepim vojako za sabo.

Trava na obeh straneh poti in zelišča po pu tlini so lesketala v prvih solnčnih žarkih, kakor bila posuta z demanti; vrhovi smrek, mokri od rosa so bili kakor previečeni s srebrom. Na vzhodu žarelo nebo v zlatu in škrlatu; v oddaljenih grmih se je dvigala nočna vlaga in plavala med nebi in zemljo. Ptice so se bile vzbudile in polnile zval svojim petjem; pridna čebela je brneč letala okoli cvetk; hrošči, metulji in kobilice so se veselo izpi letavale; vse se je smejalo, ko je napočil lepi dan vse je mladi svetlobi vriskalo nasproti.

Tudi dobra deklica je bila nevedoč tako dol volje kot narava. Tamintam je navdušeno zapela kaj glasov te ali one pesmi, ali pa govorila kaj, bi vzbudila veselje v njegovem sreću. Vojak je do časa hodil molče; nazadnje je vprašal:

„Kako si vesela, Katrica! Gotovo zato, ker lepo vreme? Sicer ne vidim, pač pa slišim, kako ptice kličejo „Dobro dan!“ in kako čebele breneče se veselo.“

„Ne, Janez, nisem vesela zaradi tega“, od vori deklica. „Stopi bliže k meni, povedati ti mor nekaj zelo čudnega. Sicer so samo sanje in sk sem jih pozabila; odkar pa sem vesela, so se mi pet vse vrnile v spomin. Sanje so vendar le ne prijetne, kaj ne, Janez?“

„Včasih.“

„Seveda, ako so sanje lepe. Taz še nikdar sem bila tako srečna, kot snoči v spanju; niti z tolarjev ne dam svojih sanj in to je vendar gr mnogo. Jezi pa vendarle človeka, da sanje niso nica.“

„Kaj pa se ti je vendar sanjalo tako lepegi Katrica?“

[Dalje prihodnji]

„In jaz naj te zapustim? Da bi plesala z drugimi fanti, med tem ko bi ti po cele tedne sedel za pečjo, žaloval in mislil na me? Janez, ne razumem, kako si le misliti moreš kaj takega. Ali misliš, da nimam srca in bi te pustila, da bi hiral zaradi mene? Ne, ne, zelo si me imel rad, ko si imel še svoji dve črni odesi; zdaj pa bom jaz tebe rada imela, ko so jih izgubil, siromak! O drugih fantih pa mi kar ne govori več; hudo mi de, ravno tako se mi zdi, kot bi me ne spoštoval več. Ako se le spomnim na to, se mi solze udero iz oči.“

„Janez neme stisne deklici roke, hvalečno jo obkudujoč. — Po kratkem premolku pravi z globokim vzdihom:

„Katica, ti si angel, to dobro čutim. Samo zaradi tebe lahko pozabim, kaj mi je Bog vzel; pa ne more biti!“

„Da“, odgovori ona: „razumem te. Reči hočeš, naj postanem stara devica. A temu ne bo tako, stopiti hočem v srečen zakon in se omožiti, predno bo posejana ozimina, viditi!“

„Omožila se boš!“ svarimra vojak, na tihem u žalosten. „O Katrica! Zdaj si mi olajšala srce, Bog daj, da bi te tvoj mož ljubil, kakor to zaslužiš. — Omožila se boš torej? S kom? Ali je prijatelj in naš še vasi?“

„Janez, ali si off pamet?“ vzklikne deklica tako glasno, da je odmevalo za njo v gozdu. „Omožila se bom. Vprašaj, s kom? S tabo!“

„Moj Bog! Z mano, s slepecem!“

„S tabo! S tistim, ki bi dal še dve odesi, da bi me smel ljubiti!“

„O hvala ti za toliko dobroto! Bog ti naj povrne, toda —“

Katica mu roko položi na usta in zaduši nadaljše besede, rekoč:

„Molči, govoril si ravno kar tako resno in jaz sem poslušala, da mi je srce hotelo počiti. Pusti me, da tudi jaz govorim tako. Ako bi bila jaz po nesreči

oslepela, ali bi bil zavrgel revico? In ako bi te v svoji nesreči ljubila še dalje, ali bi ji za dal smrtni suneš s tem, da bi bil prijazen z drugimi dekleti? Odgovori mi na to!“

„Ne smem.“

„Moraš in kar naravnost govori, Janez!“

„Oh, Katrica, jaz bi storil, kar ti delaš sedaj. A tako ne more biti, draga prijateljica. Kaj bi ljudje rekli o meni?“

„Pa mora biti!“ pravi deklica odločno. „Obljubi mi z moške besedo, da bo Bog slišal, dokler naša se združijo duhovnik v cerkvi.“

Ko je vojak to slišal, si je obraz zakril z rokami ter počasi povsli glavo deklici na prsi: skoro je cmedel od ginjenosti in molčal, dokler ni vzkliknila Katrica:

„Ljudje! Kdor dela prav, se mu ni treba sramovati. Kadar pojdem s tabo v cerkev, da pred oltarjem rečem „da“, takrat bom ponosno dvignila glavo in si mislila, da Bog v nebesih ve, kaj je prav in ka ne. Bodi brez skrbi, jaz že pokažem, kaj človek lahko stori, ako so močne roke in srce. Ničesar ne boš pogrešal, Janez, za to bom že jaz skrbela. Pri tebi ostanem in tolažila te bom, rada imela in razveseljevala, dokler naju smrt ne loči. In tako bova živela z materama, z dedom in Pavličkom srečno in mirno, kakor doslej. Ali ni prav tako?“

Tokaje ji je slepi vojak poljubljal roke. Pač e še memral nekaj besed, kakor bi odklanjal ljubeznivo ponudbo, a ona je rekla odločno:

„Janez, tu ne moreva obsedeti, morava naprej. Znočilo se bo že, predno prideva do hiše, kjer sem spala pred štirimi dnavi. Vstani in veselo ojdiva naprej. Ne besedice več o tistem; kar sva rekla — va rekla. Zdaj govoriva o drugih stvareh!“

Zadela si jo skrinjico na hrbet, podala Janezu palico in tiho, a vesolega srca sta šla dalje po trdi pustinji.

Država torej ne more in se ne sme poprijeti prevzeta vojnih posojil pred rešitvijo kronskega vprašanja, sicer bi bila ona in tudi lastniki vojnih posojil občno oškodovani.

V omenjenem članku se poudarja, da mora država v lastnem interesu prevzeti vojna posojila, kajti ona potrebuje posojil, da more kriti tekoče račune. Ona si jemlje začasna posojila in končno morala si bo vzeti v državi sami posojila, ako ne bo hotela biti dolžnica tujemu kapitalu — državam. Prevzeta vojna posojila bi bilo baje priporočilo za novo posojilo.

Ta trditve zdi se nam nekaj drzna, kajti s prevzetjem vojne posojila se polovico nepokritega dolga. Toraj bi napravila dolg, za katerega bi ne imela kritja ali pa bi mogla potem izvanrednih davčnih dohodkov kriti to breme. Priporočilo, katero daje članek, bi bilo zelo jalovo, posebno za podpis novih državnih zadolžnic.

Po našem mnenju je potrebno, da najdemo način, lastnike vojnih posojil kolikor mogoče rešiti občne zrupe na kapitalu ali obrestih ne da bi s tem državo obremenili. S tem da dosežemo zjamčenje neke določene vrednosti vojne posojila, in če tudi posamezni lastniki zgu bijo procentuelno na primer 25% na kapitalu, ali pa da si isti rešijo popolni kapital in izgubijo le za nekaj časa obresti, ob enem pa tudi služimo državi, kajti ona se ne zadolži — in je vsak čas v stanju, pri državljanih iskati potrebno posojilo.

Ako bi država prevzela vojno posojilo v nominalni, zavezati bi se morala, to posojilo obrestovati, kar bi proizvajalo ogromne davke.

Da se temu izogne, potreba ji je le skrbeti za to, da se najde način teauriranja (zvezanje). Ta način najti, ni po našem mnenju neizvedljivo. Kakor nam je znano, obstojijo že zavodi, kateri zbirajo vojna posojila pod ugodnimi pogoji, kateri nudijo lastnikom vojnih posojil ali jamstvo za prvotno vplačane glavnice ali pa 75% glavnice s sedanjim časom primernim obrestovanjem.

Ako so taki denarni zavodi v naši državi in ako isti stoje pod državno kontrolo in če dajo ti zavodi razpoložljivi kapital državi kot podjetniku raznih naprav in investacij proti primernem obrestovanju na razpolago in če je končno na dobičku investiranega kapitala, deležna ne le država, denarni zavod, podjetje, temveč tudi prejšnji lastnik vojne posojila — postane škoda, katero imajo trenutno lastniki vojnih posojil, le začasna — kajti ona zgine sčasoma vsled dobička katerega si pridobimo iz investiranega kapitala.

Torej ne država mora priskočiti z prevzetjem vojne posojila nam na pomoč, ona mora le vprašanje kronske vrednosti rešiti na podlagi 1:1; lastniki vojnih posojil pa se morajo zadovoljiti z zjamčenjem nominalne vrednosti vojne posojila, potem izplačila v določenem roku v gotovini.

Doseženo je potem dvojno:

Država nima precej začetkom velikega obveznega dolga, lastnik vojne posojila je pa brez skrbi za svoj kapital.

Mihelnov.

Tako ne gre.

Ko se je vračala armada rajne Avstrije s sončne fronte, je prišla na slovensko ozemlje na tisoče in tisoče konj. Na Kranjskem in Štajerskem so se armadni oddelki razorožili in konji so se prepustili — samim sebi. Kakor kobilice so se množile te konjske tolpe in pokrile polja in brda povsod ob veliki cesti. Pritisnil je mraz, zapadel je sneg in nevarnost je bila, da bo vse to dragoceno blago uničeno vsled gladi in vremenske neizgode. In tedaj so oblastva po svojih organih in po časopisju prav ganljivo nagovarjala kranjske in štajerske kmete, naj vendar vzamejo te uboge živali pod streho in jih rešijo gotove smrti, saj jim bode žival ostala potem v last proti povsem neznatni odškodnini. No in naši ljudje so se res usmilili uboge konjske para, jo vzeli premražno, garjevo, mršavo, kilavo in suho v svojo skrb in jo negovali z vso le mogočo potrpežljivostjo, v upanju, da si morda vendar vzredijo kakšno delavno živinčje mesto toliko goveje živine, katero so mu že iztirali iz hlevov priganjajoč avstrijske vlade. Pa res! Uboga kljuseta so se ob skrbnem negovanju večino prav veselo popravila in se spremenila v prave, uporabne živali. In lahko verni kmetič se je že veselil, češ, vsaj nekaj imam za vse svoje neštete žrtve!

Toda, naša deželna vlada, oziroma vojna uprava, je ukrenila drugače. Sedaj, ko so se konjički, katere so posestniki od posebne komisije po cenniti prevzeli in plačali, lepo popravili, se je odredil pregled vseh od vojaštva prevzetih konj. Ker so se živali popravile, so seveda več vredne, cenijo se nanovo in kmetje morajo doplačati razliko med sedajno cennitvijo in med eno ob prevzemu. In ta razlika je v mnogih slučajih velika, kmetu pa splava up, da mu

bo vsaj nekaj ostalo od vojne, lepo po vodi. Boljše konje pa komisija kratkoma odzame. Te komisije že delujejo v celjskem političnem okraju, razburjenje med kmeti narašča in to toliko bolj, ker se o nim, ki so teh konj na tisoče prevedli in zaharantali čez mejo, ne zgodi prav nič, ker se cele trupe vojnih dobičkarjev smejo brez strahu bahati s pri-služenimi stotisoči in milijoni. Saj so konje vendar plačali po ceni, kakoršne je določila komisija, sestavljena iz častnikov in civilnih strokovnjakov. Za to pa, da so živali rešili pogina, bi sedaj še najplačevali visoka naplačila! To vendar ne gre! Če pa je kmet dobil kako živinčje vse eno vendar le bolj poceni — to vendar ni takšen greh, saj je moral svojo živino in svoje prideleke oddajati ves čas vojne zelo poceni, katero so mu diktirali drugi; tudi ni ta dobiček v nobenem primeru s onim, ki so ga pobasali drugi. Prizadejem mestu se prav resno nasvetuje, da se to povsem nepričakovano nadlegovanje itak izmučenega kmečkega stanu ustavi, oziroma ublaži, drugače bodo nastale posledice, ki utegnejo biti prav zelo neprijetne.

Položaj v Parizu.

Iz Beograda poročajo dne 14. aprila („Slov. Narod“):

Vest, da sta Maribor in Celovec zanesljivo jugoslovanska, je prinesel v Beograd na povratku iz Pariza general Pešič že pred tremi tedni. — Ta vest ni popolnoma točna. Kakor je bil položaj v Parizu do zadnjega časa, je čisto gotovo, da pripada Jugoslaviji vse ozemlje na Štajerskem in Medjimurju, kakor je potegnjena sedanjja demarkacijska črta z majhnimi mejnimi korekturami (popravki) v naš prid. Gotovo je tudi, da prične meja Jugoslavije v bivši Koroški s neposrednim nadaljevanjem meje iz bivše Štajerske. Ko bo potekla nadaljna meja na Koroškem, danes se ni čisto gotovo, vsekakor je vest o izvršenem ljudskem glasovanju na Koroškem, v kolikor smo to glasovanje mogli izvesti, vplivala jako ugodno na mirovno konferenco. Vprašanje Reke se ni odločeno, Trst in Gorica moramo smatrati za izgubljeno, o teritoriju (ozemlju) doslej odločitev še ni padla. O tem so danes mogoče samo domnevanja, gotovaga o Primorju ne ve niko.

Občni zbor SKSZ za Štajersko se vrši v Mariboru v sredo po Beli nedelji dne 30. aprila 1919 ob 2 uri popoldne v dvorani Slov. kat. delavskega društva v Flösserjevi ulici šte. 4. Pridite v obilnem številu!

Zaupnike Kmečke Zveze prosimo, naj nam ta kolj pošlejo sezname krajevnih odborov naše stranke. Prirejte te v vsaki skupini oziroma vasi shode.

Socijaldemokrati — čigavi učenci so? Židovskih učencikov. Odtod tudi, da nič ne udrihajo po rabliah in čifutskih milijonarjih, temuč samo po katoliških duhov ikih.

Rdeča nevarnost. Prijatelj lista nam piše: Vsi čutimo, da je blizu nevarnost, ki preti mirnemu razvoju naše Jugoslavije, ker vemo, da res ti ljudje, ki se štejejo med nezadovoljence, naj si bodo boljše, špartakovci, komunisti ali navašni rdečkarji imajo le eden cilj, za katerega se najbolj ogrevajo, to je vere uničiti, ali pa vsaj osliniti in tudi to vemo, da s svojimi načeli ne morejo ljudstva osrečiti, kakor vidimo v Rusiji, Nemčiji itd. Da se pri nas naredi proti rdečemu socijalizmu jex. treba je, da se ljudstvo porči in da se zavrne polzkuš zanesli rdečkarstvo med kmečke delavce, vinarje in druge niže stanovce vsaj na deželi, ker meščanski delavci so itak socijalistično organizirani. Najboljši pripomoček je pač ta, da n'ji stanovci dobijo zemljišča čimprej, tem bolj, kot nam je že obljubljeno, ker ako postane naš delavec posestnik, bo imel dostop v kmečke organizacije in ne bo mu prišla na misel socijalna demokracija. Posebno za vinarje je socijalna demokracija nevarna vaba. Ta stan bo postal ne srečen če ga dobijo rdečkarji v svoje mreže in je izgubljen za nas, ako se mu ne odpornost in se mu ne dajo deli graščinskih zemljišč, ki jih sedaj mora obdelovati. Mali posestniki vinarji blapci, doinarji in d mači rokodelci na kmetih res zaslužijo, da se jim razdelijo posestva tucev in graščakov. Če jim bo Jugoslavija dala njih lasten dom, bodo poglali ti ljudje s svojimi družinami najbolj zvesti državljani in rdečkarji ne bodo do bili dostopa do njih. — Dostavek uredništva: So glašamo z vašimi izjavami. Slov. Kmečka Zveza bo po svojih poslanih srbeta, da bo sgrarna reforma res tako urejena, da bodo posestva tucev in graščakov prišla v last slovenskega ljudstva.

Gliba skup štrih. Zadnji čas o. azojemo, da se za socijaldemokratske shode posebno zanimajo jih dobro podpirajo in za nje agitirajo tudi oni ki so bili in trebli prej v nemški rog. Kako je to mogoče, ali je zavel v socijaldemokratsko g'a

vah neškotarski duh, ali pa socijaldemokratski v nemškotarskih glavah? Nekaj že mora biti, saj kar gliba, tudi skup štrih.

Italijan zopet v Mariboru. V Mariboru se je pojavil te dni zopet italijanski poročnik, ki jo je moral zadolžiti z italijanskim kapetanom neprosto voljno odkoriti iz Maribora. Italijan je najprvo obiskal mariborske nemške kolovodje in „ljubeznjive“ Nemke, še le potem ko ga je izsledilo neko pazno

Italijani snubijo Nemce. Italijanska vlada je kot velikonočno darilo naklonila prebivalstvu dunajskega mesta 4000 ton riža. Nemško časopisje je radi tega kar iz sebe in povzdiguje Italijane v čeveta nebesa.

Gibanje med železničarji. Socijaldemokratski in nemški železničarji, ki se vedno radi jedo kruh v Jugoslaviji, so zadnje dni delali in rovarili na to, da bi nahujskali tik pred Veliko nočjo železničarje v Sloveniji na štrajk. Naša vlada je pred dnevi ugodila zahtevi slovenskih železničarjev in jim je dovolila enkratni nabavni prispevek in 100% zvišanje doklad. Hoteli so štrajk, da bi spravili Jugoslavijo v zagato. Vedeli so, da bi Lahi in Nemci takoj udarili po naših krajih, kakor hitro bi nastal štrajk. Naši slovenski železničarji so štrajk na velikem shodu v Mariboru dne 16. aprila odklonili. Tako je za sedaj odstranjena nevarnost, da se ustavi promet v Jugoslaviji. Upravičena je zahteva slovenskih železničarjev, naj bodo deležni zvišanja plač samo oni železničarji, ki delajo. Tisti pa, ki hujskajo na štrajk in rovarijo proti Jugoslaviji, naj se jih požene preko meje v Nemško Avstrijo. Bodo videli, kje je boljše!

Tedenske novice.

Sladkor za mariborski okraj dobijo trgovci za mesec april pri okrajnem glavarstvu v Mariboru. Okrajno glavarstvo ga je tako-le razdelilo: Studenci: 950 kg; Dobrovo: Raunig 300; St. Ili: Plevnik 900, Hamer 130, Svaty 800; Fram: Zamolo 400, Hogenwart 300, Kodrič 380; Kamnica: Poš 1140; St. Jurij ob P.: Dobaj 680; Jarenina: Cvilak 800, Fr. Kramberger 800; St. Jakob: Arnus 1140; Sv. Križ: Verdonig 510; Krčevine-Leitersberg: Serec 1730; Hoče: Vodenik 980; Rače: Kodrič 40, Sijane 300 in Lasč 230; Gornja Sv. Kungota: Rojko 710; Spod. Sv. Kungota: Vaupolč 470, Likavec 300; Limbuš: Zemljč 320, Rotner 200, Sorko 300; St. Lovrenc pri Mariboru: Kukovič 300, Jager 800, Oder 300, Kores 200, Karničnik 300, Bauer 2600; Smarjeta na Drav. polju: Macun 680; Smarjeta ob P.: Baumgartner 640, Jager 400; Smartin pri Vurbergu: Kostanjšek 680; Sv. Nikolaj: Florijandč 270; Plodersnica Sönweter 320; St. Peter: Lajnsč 1040; Pekre: Sorko 220; Planice: Kodrič 220; Podova: Novak 520; Pobrežje: občina 1520; Ruše: Kupčič 100, Belgot 300, Sernee 420, Kasjak 180; Reka: Lebe 610; Ribnica: Brezno: Povoden 80; Razvanje: Koc 330; Radvanje: Lobnik 950; Marija Brezje: Horvat 610; Zitečkas: Kostanjšek 380; Silvica: Loh 800, Polajenko 500; Tezno: Seweder 200, Walzl 150; Svečina: Smonig 800, Skribe 470; Selnica ob Dravi: Jagrič 500, Golob 300, Kanzler 300, Pinter 300, Glaser 370; Peko: Sima 220, Schwellz 200; Makole: Tošorok 900, Dre 420, Novak 420; St. Martin na P.: Vorša 1020; G. Polskava: Uranjek 400, Navratil 300; Poljane: Vodenik 600, Oberski 300, Knalič 270; Pragersko: Tiller 300; Studenice: Kaučič 610; Sp. Polskava: Siharl 530; Slov. Bistrica: Počivavšek 400, Krošelj 500, Rozman 500, Omerzu 400, Stiger 400, Razdelilnica 1000, Pinter 1000; Sv. Ana: Zemljč 730; Sv. Anton: Tušak 500, Markovič 400, Ozvatič 400; Sv. Andraž: Ozvatič 170; Sv. Barbara: Kranjc 540; Sv. Benedikt: Šumenjak 1240; Sv. Trojica: Čaus 560, Čeh 400; St. Jurij v Slov. gor.: Bauman 400, Werglez 330, Siter 400, Schönwetter 400; St. Lenart v Slov. gor.: Zemljč 1240; Negova: Šumenjak 170; Sv. Rupert: Lorber 690, Bauman 200, Golob 200 in Rojs 400; Bis: Rojs, 190.

Draga vožnja. Uprava južne železnice je z 18. aprilom zvišala svoj tarif za 200%. Tako bo odslej stala vožnja po železnici tam, kjer je stala do sedaj 1 K — 3 K. Železnice se izgovarja, da je bila primorana to storiti, ker ne more drugače pokriti primanjkljaja, ki znaša vsak mesec 20 milijonov K in ker mora žrtvovati velike svote za popravila in zboljšanje plač.

Tako ne gre! Na Pragerskem so dne 15. in 16. aprila oddajali 115 plemenskih kobil. Polovico kobil so dobili kranjski prekupci, dasiravno ima Kranjska toliko konj, da jih je že mnogo tisoč prodala v južne dežele in celo v Italijo. Na Štajerskem je veliko pomikanje vprežne živine in sedaj nam jih še odjede ljudje iz Kranjske, ki jih ne rabijo. Vprašamo, kdo je povzročil tako nepravilno razdelitev konj?

Oseb a donodnina. Na razna vprašanja glade zavarovanja se govori, da mora vsakdo, ki mora še zavarovanja doba pri starih zavarovalnicah ali potekla nistih pri istih tako dolgo zavarovan, dokler ne more odstopiti. Zavarovalno svoto mora